

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobců: a) **Ing. Z. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Hylenou
sídlem Staré náměstí 15, 560 02 Česká Třebová

b) **D. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Hylenou
sídlem Staré náměstí 15, 560 02 Česká Třebová

c) **J. R.**
zastoupená obecným zmocněncem T. K.
bytem X

d) **J. E.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Hylenou
sídlem Staré náměstí 15, 560 02 Česká Třebová

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: 1. **J. K.**,
bytem X
2. **Ing. J. K.**,
bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2023, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 4. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a), b), d) náklady řízení k rukám jejich právního zástupce Mgr. Marka Hyleny, advokáta, ve výši 23 170 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni c) uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 4. 2023, č. j. X, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Žamberk, odbor správní a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 1. 2023, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán I. stupně na základě žádosti žalobců o určení právního vztahu podle ust. § 142 odst. 1 správního řádu rozhodl, že se na pozemcích parc. č. X, Y a Z v k. ú. X (dále též „předmětné pozemky“) nenachází veřejně přístupná účelová komunikace podle ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).
2. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Mají za to, že v daném případě jsou splněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Pro vlastníky přilehlých rekreačních nemovitostí tvoří cesta přes předmětné pozemky jediný možný přístup k vodní nádrži Pastviny a ke zde umístěným molům a lodím, které bez tohoto přístupu nemohou řádně užívat a udržovat.
3. Cesta byla pravidelně užívána také občany obce a dalšími rekreanty, a to více jak 40 let. V této souvislosti žalobci odkázali na zápis z jednání obce Pastviny ze dne 24. 4. 2015 a e-mailovou komunikaci ze dne 9. 12. 2015, kde současní vlastníci předmětných nemovitostí souhlasili s užíváním svých pozemků jako komunikační cesty. S užíváním cesty přitom souhlasili i jejich právní předchůdci.
4. Žalobci doplnili, že podle ust. § 3 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 222/1995 Sb., o vodních cestách, plavebním provozu v přístavech, společné havárii a dopravě nebezpečných věcí, je přehradní nádrž Pastviny vodní cestou účelovou a z tohoto titulu veřejnou komunikací.

5. S ohledem na výše uvedené žalobci považují žalované rozhodnutí za nezákonné a navrhlí, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že přehradní nádrž Pastviny je vodní cestou účelovou a z tohoto titulu veřejnou komunikací, nemohlo být žalovaným v rozhodnutí vypořádáno, neboť ve správním řízení nebylo uplatněno. Zákon o pozemních komunikacích upravuje kategorizaci pozemních komunikací, nikoliv vodních cest. Pokud žalobci namítají, že vodní nádrž Pastviny je vodní cestou účelovou, pak má být pro přístup k lodím a molům využívána tato vodní cesta.
7. Osoby zúčastněné na tomto řízení uvedly, že tvrzení žalobců považují za lživá.
8. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci jsou vlastníci přilehlých rekreačních nemovitostí (žalobci a) a b) pozemku parc. č. W1, žalobce c) pozemku parc. č. W2 a žalobce d) pozemků parc. č. W3 a W4, vše v k. ú. X) a domáhají se přístupu k vodní nádrži Pastviny a zde umístěným molům a lodím, a to přes pozemky parc. č. X, Y, Z v k. ú. X. Pozemky parc. č. X a Y jsou ve vlastnictví osob zúčastněných na tomto řízení, pozemek parc. č. Z je ve vlastnictví JUDr. V. V. (který nebrání veřejnosti v průchodu přes tento pozemek). V důsledku vybudování oplocení na hranici pozemku parc. č. X s pozemkem parc. č. W5 (ve vlastnictví obce Pastviny), vznikla pevná překážka bránící v přístupu k vodní nádrži Pastviny a zde umístěným molům a lodím. Dne 8. 9. 2022 proto žalobci (spolu s dalšími vlastníky přilehlých rekreačních nemovitostí) podali žádost o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace podle ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích na pozemcích parc. č. X, Y a Z.
10. Podle správních orgánů se na předmětných pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. Žalovaný má za to, že cesta neslouží ke spojení jednotlivých nemovitostí žalobců, neboť se žalobci nedomáhají přístupu ke svým nemovitostem, ale přístupu k vodní ploše přehrady. Taková potřeba však není chráněna zákonem o pozemních komunikacích. Ze stejného důvodu podle žalovaného nemůže být splněn znak existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby, neboť chybí jakákoli nemovitost žalobců, pro kterou by se komunikační potřeba zkoumala.
11. Podle ust. § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích: *Účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*
12. Předmětem nyní projednávané věci je posouzení otázky, zda se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
13. Pro závěr o existenci veřejně přístupné účelové komunikace je nutné naplnění čtyř znaků vyplývajících ze zákona o pozemních komunikacích a rovněž z ustálené judikatury správních soudů. Jedná se o 1) zřetelnost (patrnost) cesty v terénu; 2) cesta musí sloužit ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo musí sloužit k obhospodařování

zemědělských nebo lesních pozemků; 3) souhlas vlastníka cesty s jejím obecným využíváním a o 4) existenci nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Naplňuje-li komunikace výše uvedené znaky, má charakter účelové pozemní komunikace ex lege, tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí.

14. K posouzení jednotlivých znaků viz následovně.

1) Zřetelnost cesty v terénu

15. Vzhledem k tomu, že splnění prvního znaku, tj. zřetelnosti cesty v terénu, není mezi žalobci a žalovaným sporné, není třeba tento znak podrobněji rozebírat. Zřetelnost cesty nadto jednoznačně vyplývá z pořízené fotodokumentace a leteckých snímků, které jsou součástí správního spisu.

2) Zákonný účel – spojení nemovitostí

16. Správní orgány vyhodnotily, že cesta neslouží ke spojení jednotlivých nemovitostí žalobců, tedy nesplňuje druhý znak veřejně přístupné účelové komunikace, neboť se žalobci nedomáhají přístupu ke svým nemovitostem, ale k vodní ploše přehrady. Taková potřeba však podle žalovaného není chráněna zákonem o pozemních komunikacích.

17. K tomuto je nutné uvést, že ačkoli podle ust. 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí (...)*, tedy výslovně hovoří o vlastních těchto nemovitostí, je nutné zohlednit výklad dovozený judikaturou (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017, uvedl, že: „[k]omunikace mají sloužit komunikační potřebě – tedy vzájemnému propojení – lidí, k zajištění jejich potřeb, nikoli pouze vzájemnému propojení pozemků.“ Dále uvedl, že: „[p]ojmy komunikace a nutná komunikační potřeba nelze vnímat tak zužujícím způsobem, že by šlo vždy pouze o určitou vlastnost jednoho pozemku vztahující se k jinému pozemku, tedy že by šlo opravdu striktně vzato pouze o propojení jednotlivých pozemků, tak aby bylo zajištěno jejich základní propojení.“

19. V souladu s výše uvedenými závěry byla shledána nutná komunikační potřeba například i pro komunikaci, která sloužila jako jediná bezpečná cesta pro chodce k zastávce autobusu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-1), rovněž pro komunikaci, která byla využívána pro potřeby veřejné hromadné dopravy jako obratiště autobusů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017), pro spojnici ulic v centru města (Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 8 As 65/2021-50) a v neposlední řadě také u cesty užívané jako přístupová komunikace k vodnímu dílu a vodní elektrárně (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, č. j. 3 A 81/2017-83).

20. Lze zhodnotit, že veřejně přístupná účelová komunikace může být deklarována i v případech, kdy se nejedná o *nemovitosti vlastníků*, tedy nemovitosti těch, kteří se této deklarace domáhají. Zároveň, protože i v těchto případech byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace, lze logicky dovodit, že nejenže takovéto lokality

mohou být místy, ke kterým se pojí nutná komunikační potřeba veřejnosti, ale rovněž mohou naplňovat i druhý z definičních znaků, tj. zákonný účel veřejně přístupné účelové komunikace. Pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace totiž musí být všechny uvedené definiční znaky splněny současně. V již zmíněném rozsudku týkajícího se komunikace využívané pro potřeby veřejné hromadné dopravy jako obratiště autobusů přitom Nejvyšší správní soud dokonce výslovně uvedl, že: „...i pozemek v nyní posuzovaném případě **je komunikací ve smyslu druhého znaku** a splňuje nutnou komunikační potřebu ve smyslu znaku čtvrtého.“

21. Ve světle výše uvedeného proto i pozemky, které jsou nezbytné pro přístup veřejnosti k vodní nádrži a zde umístěným molům a lodím, mohou být legitimně součástí místní účelové komunikace, a lze ve vztahu k nim posuzovat druhý z definičních znaků.

3) Souhlas vlastníka cesty s jejím obecným užíváním

22. Ačkoli žalovaný ve svém rozhodnutí zhodnotil, že tento znak považuje za splněný, nešlo přehlédnout jeho poněkud nejasnou formulaci v závěru rozhodnutí. Na jedné straně totiž žalovaný uvádí, v souladu s judikaturními závěry, že vzhledem k tomu, že v minulosti vlastníci předmětných pozemků nebránili chodcům v užívání této komunikace, lze mít tento znak za splněný (str. 6 žalovaného rozhodnutí). Zároveň však v závěru konstatuje, že skutečnost, že dříve mohli vlastníci rekreačních nemovitostí užívat předmětnou komunikaci, *bohužel není věcí, která by mohla být relevantní pro určení veřejně přístupné účelové komunikace* (str. 7 žalovaného rozhodnutí). Měl-li snad žalovaný tímto na mysli toliko to, že tento znak nemůže sám o sobě nahradit ostatní znaky veřejné účelové komunikace (viz spojení *tak to ještě neznamená, že to nemůže nahradit jeden ze znaků účelové komunikace, (...), tedy že slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí*), pak má samozřejmě pravdu. Nicméně, jak již bylo vysvětleno, druhý znak, tj. spojení jednotlivých nemovitostí, lze mít za splněný na základě posouzení uvedeného výše (viz body 17 až 22 odůvodnění tohoto rozsudku), nikoli v důsledku udělení souhlasu s obecným užíváním.
23. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že ze zápisu z jednání ze dne 24. 4. 2015 mezi obcí Pastviny a vlastníky pozemků par. č. X a Y vyplývá, že cesta po pozemcích par. č. X, Y a Z je historicky využívána veřejností se svolením spoluvlastníků těchto pozemků a slouží jako přístup k vodní nádrži. V zápisu je dále uvedeno, že manželé K. *umožní průchod z pozemku par. č. W5 (ve vlastnictví obce) na pozemek par. č. Z (ve vlastnictví manželů K.), která vede k vodní nádrži, a že pro tento účel již byla učiněna opatření spočívající ve výsadbě dřevin ohraničujících tento průchod*.
24. Je tedy nepochybné, že manželé K. souhlasili s užíváním cesty po svých pozemcích par. č. X a Y. Nepochybné je rovněž to, že se v daném případě jednalo o souhlas s *veřejným užíváním*. Pro užívání cesty v režimu obecného užívání spočívajícího v možnosti každého tuto komunikaci bezplatně užívat způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena, je třeba, aby byla užívána předem neomezeným okruhem uživatelů (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, zejména bod 36, a ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 20/2020-81, body 17, 18). Z již zmíněného zápisu z jednání ze dne 24. 4. 2015 vyplývá, že se udělený souhlas nevztahuje ke konkrétním adresátům, ale hovoří obecně, zároveň je zde uvedeno, cesta je historicky využívána *veřejností*. Užívání předmětné cesty veřejností, tj. předem neomezeným okruhem uživatelů, vyplývá rovněž z

vyjádření pana V. ze dne 23. 2. 2023. Zde pan V. uvádí, že „*předmětná cesta po dlouhá léta sloužila pro pohyb pěších osob, zejména pro majitele rekreačních zařízení, kterým umožňovala jediný přístup k vodní nádrži Pastviny. Využívali ji však i další chodci, případně cyklisté, kteří se v okolí přehrady pohybovali.*“

25. Jde-li o souhlas s užíváním pozemku parc. č. Z, JUDr. V. v průběhu správního řízení opakovaně deklaroval, že nebrání veřejnosti v průchodu přes tento pozemek.
26. Skutečnost, že dne 18. 7. 2022 manželé K. prohlásili, že tento souhlas odvolávají, nemá na povahu komunikace vliv. Judikatura vychází z toho, že jednou udělený souhlas s veřejným užíváním nelze vzít později zpět a cestu tak zrušit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 50/2003-64 či ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 18/2016-75). Současně je k tomu ale třeba uvést, že tomu tak je pouze do doby, dokud jsou naplněny další definiční znaky účelové komunikace.
27. Navíc krajský soud považuje za prokázané, že s užíváním cesty souhlasili i právní předchůdci současných vlastníků předmětných pozemků, neboť v uvedeném zápisu z jednání se hovoří o tom, že cesta je *historicky* využívána veřejností. Zároveň tuto skutečnost nikdo v průběhu správního řízení nespороval. Pokud účelová komunikace jednou vznikne, je její právní status závazný i pro budoucí vlastníky pozemku – účelové komunikace, kteří nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2022, č. j. 55 A 9/2022-62). Jestliže tedy vlastník se zřízením účelové komunikace v minulosti souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005).

4) Nutná a nenahraditelná komunikační potřeba

28. O existenci nutné a nenahraditelné komunikační potřeby jde tehdy, pokud je posuzovaná cesta jedinou možnou přístupovou cestou. Pokud existují jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle, aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. K prokázání nutné komunikační potřeby je proto třeba zjistit, zda k vodní nádrži neexistuje alternativní přístup a zda její užívání není zajištěno institutem soukromého práva, např. věcným břemenem (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 34 a výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 20/2020-81, bod 19, dostupný na www.nalus.cz).
29. Žalovaný se však nezabýval, zda je posuzovaná cesta jedinou možnou přístupovou cestou a tedy zda představuje nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu. Toliko uzavřel, že znak existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby nemůže být splněn, neboť se žalobci nedomáhají přístupu ke svým nemovitostem, tedy chybí jakákoli nemovitost žalobců, pro kterou by se komunikační potřeba zkoumala.
30. Jak však již bylo vysvětleno, vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal nutnou komunikační potřebu pro výše zmíněné lokality, lze tuto potřebu nepochybně zkoumat i pro pozemky, které jsou nezbytné pro přístup veřejnosti k vodní nádrži a zde umístěným molům a lodím. Ve vztahu k nim je pak dále posuzovat případné alternativní cesty, včetně porovnání jejich znaků jako je např. délka, kvalita, vztah k ostatním cestám

v lokalitě atd. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76). Takové úvahy však nejsou uvedeny ani v jednom ze správních rozhodnutí.

31. Nejenže žalovaný chybně posoudil druhý znak veřejně přístupné účelové komunikace, ale rovněž se v důsledku toho nedostatečně zabýval otázkou, zda posuzovaná cesta představuje nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu. S ohledem na svůj nesprávný závěr tak dostatečně nehodnotil všechna potřebná kritéria a jeho posouzení je neúplné.
32. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby žalobci pro přístup k lodím a molům využívali samotnou vodní nádrž jako vodní cestu. Krajský soud nad rámec odůvodnění, neboť nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, dodává, že tento návrh nemůže obstát. Vodní cesta účelová nemůže být předmětem deklarace, zda se na určitých pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace podle ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Rovněž musí danou komunikaci správní orgán hodnotit z pohledu těch, kteří je skutečně využívají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022-56), v nyní projednávaném případě tedy především z pohledu pěších, případně cyklistů. Nelze proto jako alternativní přístup považovat jakoukoliv cestu, která do dané lokality vede.
33. Krajský soud shrnuje, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. Naplnění druhého znaku, tj. že cesta musí v daném případě sloužit ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků, žalovaný vyhodnotí v intencích právního názoru vysloveného především v bodech 17 až 22 tohoto rozsudku. Dále žalovaný posoudí, zda existuje možná alternativní cesta k vodní nádrži. Po případném kladném zodpovězení této otázky posoudí, zda je schopna naplnit komunikační potřebu v dostatečné míře. K vymezení dostatečné míry naplnění komunikační potřeby je přitom třeba přihlížet zejména k povaze nemovitostí, ke kterým cesty vedou, k dopravně technickému stavu alternativní cesty a k případné nutnosti upravit zpřístupňované nemovitosti (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 As 68/2014-87). V rámci deklaratorního řízení se přitom mohou jako alternativní komunikace posuzovat pouze komunikace, které v době rozhodování existují.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek za podání návrhu a náklady právního zastoupení žalobců dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“).
35. Advokát zastupující žalobce a), b), d) vykonal ve věci celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání). Sazba za jeden úkon právní služby činí podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky 177/1996 Sb., advokátní tarif, částku 3 100 Kč. V daném případě se sice jednalo o tři úkony právní služby při zastupování více osob, ale obsahovaly jednotnou argumentaci, která byla totožná ve vztahu ke všem žalobcům. Věc tedy postrádala nutnost individuálního pojetí žalobních bodů, jak by tomu bylo např. u přezkumu územního plánu při zastupování vlastníků jednotlivých pozemků s různým funkčním využitím. Proto soud neaplikoval ust. § 12 odst. 4 citované vyhlášky (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2015, č. j. 7 As 35/2015 – 63).

36. Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a to ve výši 900 Kč, když paušální náhrada se přiznává bez ohledu na počet zastupovaných osob jen jedenkrát, neboť hotové výdaje při společném zastupování vynaložil zástupce žalobců jednou (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, č. j. 4 As 493/2019 – 29 bod 38).
37. Dále soud přiznal právnímu zástupci žalobců a), b), d) cestovné za cestu z České Třebové k jednání soudu a zpět ve výši 910 Kč a náhradu za ztrátu času strávenou na cestě ve výši 600 Kč dle předloženého vyúčtování. Protože je právní zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k přiznané odměně i částka odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 2 460 Kč podle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s., tj. celkem 14 170 Kč za náklady právního zastoupení.
38. Dále krajský soud přiznal žalobcům právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 9 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Celkové náklady řízení tak činí 23 170 Kč.
39. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení k rukám jejich právního zástupce a to podle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. (výrok II).
40. Soudní poplatek ve výši 3 000 Kč je žalovaný povinen uhradit přímo k rukám žalobkyně c) v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 3 o. s. ř. (výrok III.)
41. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů soudního řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost (výrok IV.)

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. prosince 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu